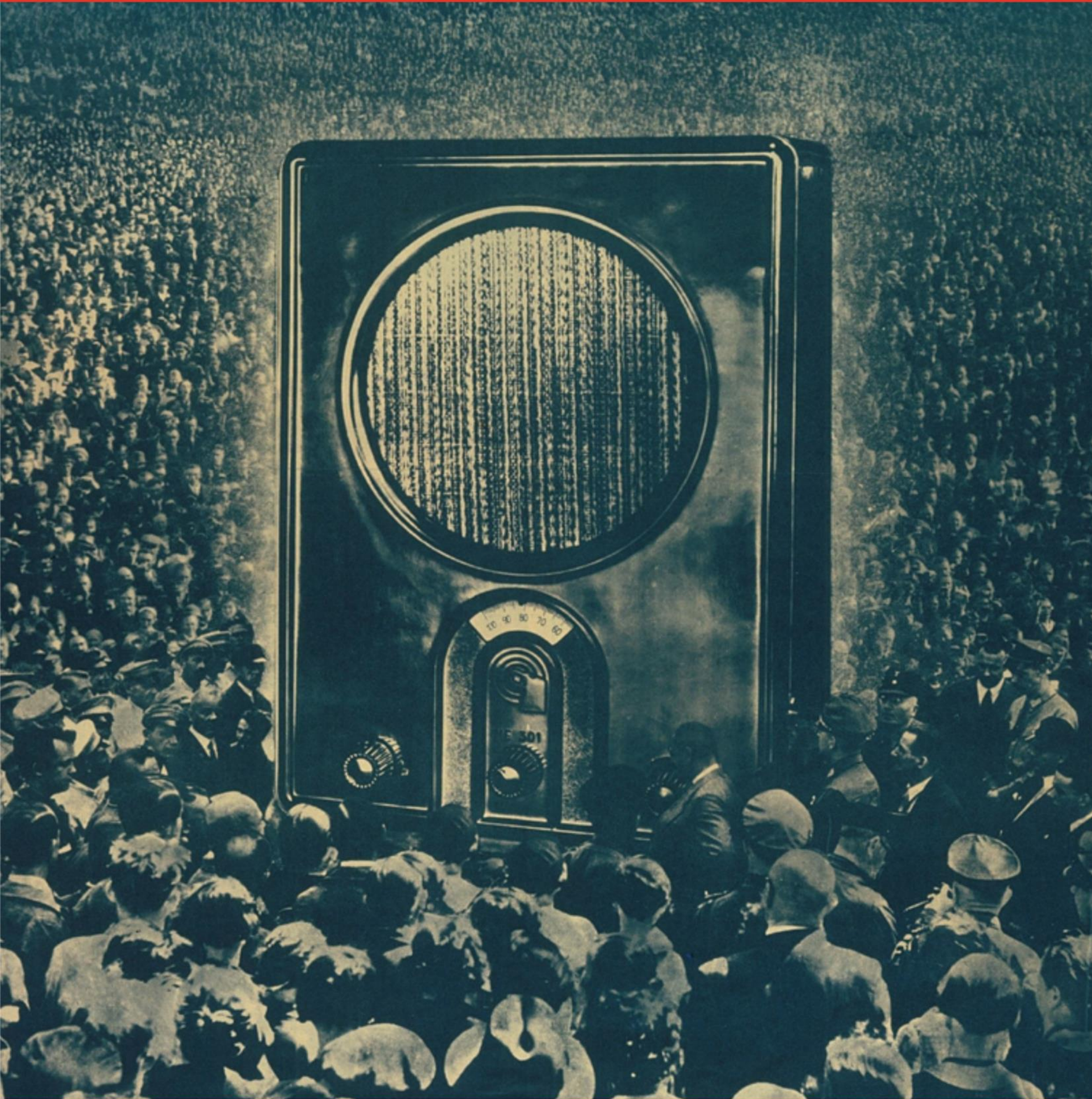
Ο Χίτλερ μας!

20 Απριλίου 1933

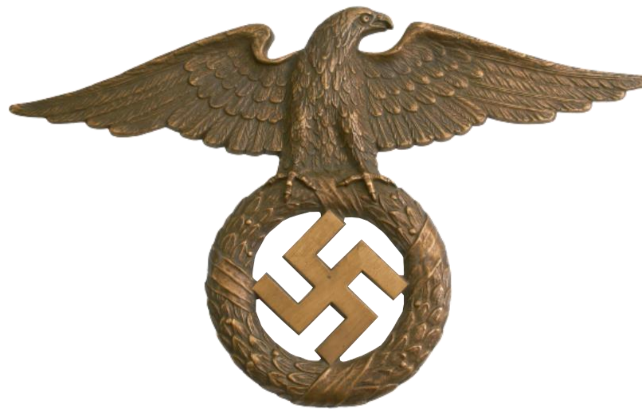

Ραδιοφωνική Ομιλία του Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
επ' ευκαιρία των γενεθλίων
του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ

20 Απριλίου 1933

Ο Χίτλερ μας!

Ραδιοφωνική ομιλία
του Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
επ' ευκαιρία των γενεθλίων του
Καγκελάριου και Αρχηγού

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://de.metapedia.org/wiki/Quelle_/_Rede_vom_20._April_1933_(Joseph_Goebbels)

Στις 20 Απριλίου 1933, στα 44α γενέθλια του Αδόλφου Χίτλερ, ο Γιόζεφ Γκαίμπελς απηύθυνε τα συγχαρητήρια και τις ευχαριστίες του γερμανικού λαού μέσω του ραδιοφώνου στον Καγκελάριο και Αρχηγό, ο οποίος εκείνη την ημέρα είχε αποσυρθεί στο εξοχικό του στο Ομπερσάλτσμπεργκ.

«Ο Χίτλερ μας!»

Οι εφημερίδες σήμερα είναι γεμάτες με συγχαρητήρια για τον καγκελάριο του Ράιχ Αδόλφο Χίτλερ. Οι αποχρώσεις ποικίλλουν, ανάλογα με τον τόνο, τον χαρακτήρα και τη στάση της εφημερίδας. Όλες όμως, συμφωνούν σε ένα πράγμα: ότι ο Χίτλερ είναι ένας άνθρωπος με το ανάστημα που έχει ήδη καταφέρει ιστορικά σημαντικές πράξεις και αντιμετωπίζει ακόμη μεγαλύτερες προκλήσεις. Ένας πολιτικός σαν αυτόν που σπάνια συναντάται στη Γερμανία, ο οποίος κατά τη διάρκεια της ζωής του είχε την μεγάλη τύχη να τον σέβονται, να τον αγαπούν και, το ακόμη πιο σημαντικό, να τον κατανοεί η συντριπτική πλειοψηφία του λαού του· ότι ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ο μόνος Γερμανός πολιτικός της μεταπολεμικής περιόδου που κατάλαβε και προκαθόρισε ξεκάθαρα την κατάσταση, και έβγαλε τα απαραίτητα σκληρά και αμείλικτα συμπεράσματα – όλες οι εφημερίδες συμφωνούν σε αυτό το σημείο. Το γεγονός ότι ανέλαβε το έργο του Μπίσμαρκ και πρόκειται να το ολοκληρώσει δεν χρειάζεται πλέον να τονιστεί αυτή την ώρα, καθώς υπάρχουν γεγονότα που έχουν ήδη ολοκληρωθεί και παρέχουν πρακτικές αποδείξεις στους κακοπροαίρετους και στους άπιστους. Γι’ αυτό νομίζω ότι είναι απαραίτητο, την παραμονή της ημέρας, κατά την οποία ο Αδόλφος Χίτλερ συμπληρώνει το 44ο έτος του μακριά από τη φασαρία της πρωτεύουσας του Ράιχ, να συζητήσω την ιστορική σημασία και, προς το παρόν, την αδιαμφισβήτητη αποτελεσματικότητα αυτού του ανθρώπου. Πολύ περισσότερο αυτή την ώρα, νιώθω την ανάγκη από καρδιάς να εκφράσω προσωπικά την εκτίμησή μου γι’ αυτόν, και πιστεύω ότι μιλώ από την ψυχή πολλών εκατοντάδων χιλιάδων εθνικοσοσιαλιστών σε όλη τη χώρα. Το αφήνουμε σε άλλους, που πριν από μερικούς μήνες ήταν ακόμη στην αντίπαλη πλευρά και ίσως συναγωνίζονταν ο ένας τον άλλον με ενθουσιασμό στη δυσφήμιση του Αρχηγού, σήμερα να τον δοξάζουν με ντροπιαστικό πάθος και ψεύτικα λόγια. Γνωρίζουμε πόση λίγη σημασία δίνει ο Αδόλφος Χίτλερ σε αυτά και πόσο περισσότερο η αφοσιωμένη πίστη και η διαρκής υποστήριξη των φίλων και των συμπολεμιστών του αντιστοιχεί στη φύση και στον χαρακτήρα του.

Το ότι είναι μια ιστορική προσωπικότητα δεν μπορεί από μόνη της να εξηγήσει τη μυστηριώδη μαγεία που ασκεί αυτός ο άνθρωπος σε όλους όσους έρχονται σε επαφή μαζί του. Αυτό που τον κάνει τόσο αγαπητό σε εμάς και άξιο, είναι κάτι περισσότερο: ότι ο Αδόλφος Χίτλερ μέσα από όλα τα σκαμπανεβάσματα της καριέρας του, από την αρχή της πολιτικής του δραστηριότητας μέχρι την αποκορύφωση όταν ανέλαβε την εξουσία παρέμεινε ίδιος· ένας άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους, ένας φίλος με τους συντρόφους του, ένας πρόθυμος υποστηρικτής κάθε ικανότητας

και ταλέντου. Ένας πρωτεργάτης για όσους αφοσιώθηκαν σε αυτόν και την ιδέα του, ένας άνθρωπος που κατέκτησε τις καρδιές των συμπολεμιστών του και δεν τους άφησε ποτέ ξανά από τα χέρια του.

Μου φαίνεται ότι με τη δυνατή έξαρση των συναισθημάτων των άλλων, αυτό ακριβώς πρέπει να ειπωθεί. Λίγοι γνωρίζουν τον Χίτλερ από κοντά. Τα περισσότερα από τα εκατομμύρια που τον κοιτάζουν με πιστή εμπιστοσύνη τον βλέπουν μόνο από μεγάλη απόσταση. Για αυτούς έχει ήδη γίνει σύμβολο της όλης τους πίστης στο μέλλον. Διαφορετικά, συνήθως οι μεγάλοι άντρες, τους οποίους λατρεύει κανείς από απόσταση, χάνουν τη μαγεία και την ενέργεια όταν τους πλησιάζει. Με τον Χίτλερ ισχύει το αντίθετο. Όσο περισσότερο τον γνωρίζει κανείς, τόσο περισσότερο μαθαίνει να τον εκτιμά και να τον αγαπά και τόσο περισσότερο είναι έτοιμος να αφιερωθεί πλήρως στον σκοπό του.

Θα αφήσουμε άλλους να σαλπίσουν σήμερα δυνατά. Εμείς, οι φίλοι και οι σύντροφοί του, στεκόμαστε κοντά του αυτήν την ημέρα, του σφίγγουμε το χέρι και τον ευχαριστούμε για όλα όσα είναι για εμάς και όσα μας έχει δώσει. Επιτρέψτε μου να το πω άλλη μια φορά: Αγαπάμε αυτόν τον άνθρωπο και ξέρουμε ότι του αξίζει όλη η αγάπη και η υποστήριξή μας. Ποτέ δεν κατηγορήθηκε πιο άδικα άνθρωπος από το μίσος και τις συκοφαντίες που του ετοίμασαν οι εχθρικοί κομματικοί-πολιτικοί αντίπαλοι. Θυμηθείτε τι είπαν για αυτόν! Ένα συνονθύλευμα αντιφατικών κατηγοριών! Δεν παρέλειψαν να τον κατηγορήσουν για κάθε αμαρτία, να του αρνηθούν κάθε αρετή. Όταν, παρ' όλα αυτά στο τέλος ξεπέρασε τον κατακλυσμό των ψεμάτων, όταν στο τέλος θριάμβευσε έναντι των αντιπάλων του και ύψωσε το λάβαρο της εθνικής του επανάστασης στη Γερμανία, η μοίρα έδειξε την εύνοιά της προς αυτόν σε ολόκληρο τον κόσμο. Τον ανύψωσε από τη μάζα του κόσμου και τον έβαλε στη θέση που του άξιζε χάρη στο ευρηματικό του ταλέντο και λόγω της αγνής και άψογης ανθρώπινης φύσης του.

Θυμάμαι ακόμα τα χρόνια που – μόλις αποφυλακίστηκε – άρχισε να ξαναφτιάχνει το κόμμα του. Εκείνη την εποχή περάσαμε μερικές υπέροχες μέρες διακοπών στο αγαπημένο του Ομπερσάλτσμπεργκ, ψηλά πάνω από το Μπερχτεσγκάντεν. Παρακάτω βρίσκεται το ήσυχο νεκροταφείο όπου αναπαύεται ο αξέχαστος φίλος του Ντίτριχ Έκαρτ. Περπατήσαμε στα βουνά, συζητήσαμε σχέδια για το μέλλον και μιλήσαμε για θεωρίες που σήμερα έχουν γίνει εδώ και καιρό πραγματικότητα. Εκείνη την εποχή με έστειλε στο Βερολίνο. Μου έδωσε μια δύσκολη και τιμητική αποστολή και τον ευχαριστώ ακόμα και σήμερα που με έκανε χαρούμενο με αυτή την αποστολή.

Λίγους μήνες αργότερα καθόμασταν σε ένα δωμάτιο σε ένα μικρό ξενο-

δοχείο του Βερολίνου. Το κόμμα είχε μόλις απαγορευτεί από το μαρξιστικό-εβραϊκό αστυνομικό αρχηγείο. Πάνω του έπεφταν δυνατά χτυπήματα. Μεταξύ των κομματικών συντρόφων υπήρχε δυσαρέσκεια, τσακωμοί και οργή. Υπήρχαν κατηγορίες μεταξύ τους και ο ένας ήταν ενάντια στον άλλο. Ολόκληρη η οργάνωση φαινόταν να έχει διαλυθεί και εγκαταλειφθεί.

Ήταν ο Χίτλερ, που δεν έχασε το θάρρος του, που άρχισε αμέσως να οργανώνει την εκστρατεία της άμυνας, που παρενέβη για να βοηθήσει όπου χρειαζόταν η ενέργειά του και ο οποίος φορτωμένος με δυσκολίες προσωπικής και πολιτικής φύσης, βρήκε το χρόνο και τη δύναμη να αντιμετωπίσει τα προβλήματα ενάντια στην αντιπολίτευση και να ενισχύσει τη ραχοκοκαλιά των φίλων του στην πρωτεύουσα του Ράιχ.

Ένα ωραίο και ευγενές χαρακτηριστικό του: όποιος έχει κερδίσει μια φορά την εμπιστοσύνη του, δεν θα τον εγκαταλείψει ποτέ. Και όσο περισσότερο οι πολιτικοί του αντίπαλοι επιτίθενται σε ένα τέτοιο άτομο, τόσο πιο πιστή είναι η υποστήριξη του Αδόλφου Χίτλερ. Δεν είναι από εκείνους, που δεν μπορούν να ανεχτούν δυνατούς χαρακτήρες δίπλα τους. Όσο πιο σκληρός και οξύθυμος είναι ένας άνθρωπος, τόσο πιο αγαπητός του φαινόταν. Και αν τα πράγματα γύρω του καταρρέουν το ένα μετά το άλλο, αμέσως τα ξανασυνθέτει με τα ικανά του χέρια. Ποιος θα φανταζόταν ότι σε αυτό το έθνος των ατομικιστών θα μπορούσε να δημιουργηθεί μια μαζική οργάνωση που θα αγκαλιάζει και θα περικλείει τα πάντα. Αυτό το έργο ολοκληρώθηκε χάρη στον Χίτλερ. Σκληρός και αδυσώπητος στις αρχές του, γενναιόδωρος και συγκαταβατικός απέναντι στις ανθρώπινες αδυναμίες, αδυσώπητος εχθρός των αντιπάλων του, αλλά καλός και εγκάρδιος φίλος των συντρόφων του: αυτός είναι ο Χίτλερ.

Τον είδαμε στις δύο μεγάλες συγκεντρώσεις του κόμματος στη Νυρεμβέργη, περικυκλωμένος από τις μάζες που έβλεπαν σε αυτόν την ελπίδα της Γερμανίας. Το βράδυ κάθισε μαζί μας στον επάνω όροφο στο δωμάτιο του ξενοδοχείου με το απλό καφέ πουκάμισό του, όπως παλιά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Κάποιος είπε κάποτε ότι ο μεγάλος είναι απλός, και ο απλός είναι μεγάλος. Αν αυτό είναι αλήθεια, σίγουρα ισχύει για τον Χίτλερ. Όλη του η ύπαρξη και ολόκληρος ο κόσμος της σκέψης του είναι μια λαμπρή απλοποίηση της πνευματικής ανάγκης και του κατακερματισμού που κατέκλυσε τον γερμανικό λαό μετά τον πόλεμο. Βρήκε τον μικρότερο κοινό παρονομαστή. Και αυτός ήταν ο μόνος λόγος που κέρδισε η ιδέα του: γιατί την διαμόρφωσε και την έκανε κατανοητή στο μέσο άνθρωπο του δρόμου που είδε το βάθος και τη σημασία της.

Πρέπει να τον δεις όχι μετά τις νίκες του αλλά μετά τις ήττες του για να

ξέρεις τι άνθρωπος είναι. Ποτέ που κατέρρευσε μετά από κάποιο χτύπημα. Δεν έχασε ποτέ το κουράγιο του ή την πίστη του. Εκατοντάδες ήρθαν κοντά του αναζητώντας νέα ελπίδα, και κανείς δεν έφυγε χωρίς να λάβει ανανεωμένη δύναμη.

Την προηγούμενη μέρα της 13ης Αυγούστου 1932, συναντηθήκαμε σε ένα μικρό αγρόκτημα έξω από το Πότσνταμ. Η συζήτηση συνεχίστηκε μέχρι αργά τη νύχτα, όχι για την πολιτική μας κατάσταση, ούτε για τις προοπτικές μας για την επόμενη μέρα, αλλά μάλλον για θέματα μουσικής, φιλοσοφίας και κοσμοθεωρίας. Και μετά ήρθαν οι εμπειρίες που μπορεί να έχει κανείς μόνο μαζί του, στιγμές που μιλούσε για τα νιάτα του, για τα δύσκολα χρόνια της νιότης του στη Βιέννη και το Μόναχο, για τις εμπειρίες του πολέμου, για τα πρώτα χρόνια του κόμματος. Λίγοι γνωρίζουν πόσο σκληρά και πικρά χρειάστηκε να πολεμήσει. Σήμερα περιβάλλεται από επαίνους και ευχαριστίες. Μόλις πριν από δεκαπέντε χρόνια ήταν ένα μοναχικό άτομο ανάμεσα σε εκατομμύρια. Κάποιος που διέφερε από αυτά τα εκατομμύρια μόνο στο ότι είχε μια φλογερή πίστη και μια φανατική αποφασιστικότητα να μετατρέψει αυτή την πίστη σε πράξη.

Αν, μετά την αποτυχία που έπληξε το κόμμα τον Νοέμβριο του 1932, ήθελε κάποιος να πιστέψει ότι ο Χίτλερ τελικά εξοντώθηκε, τότε είχε μαντέψει λάθος. Και μόνο όσοι δεν γνώριζαν καθόλου τη φύση του θα μπορούσαν να πέσουν σε ένα τέτοιο λάθος. Ο Χίτλερ είναι από τους ανθρώπους που σηκώνονται μετά την ήττα και του ταιριάζει η φράση του Φρίντριχ Νίτσε: «Ό,τι δεν με σκοτώνει μόνο με κάνει πιο δυνατό».

Αυτός ο άνθρωπος, που υπέφερε από οικονομικά και κομματικά προβλήματα για χρόνια, που δέχθηκε δριμεία κριτική από την πλημμύρα των ψεμάτων των αντιπάλων του, πληγωμένος στα βάθη της καρδιάς του από την απιστία των ψεύτικων φίλων, βρήκε το θάρρος να βγάλει το κόμμα του από την απελπισία με απεριόριστη πίστη και να το οδηγήσει σε νέες νίκες.

Πόσες χιλιάδες χιλιόμετρα έχω καθίσει πίσω του στο αυτοκίνητο ή στο αεροπλάνο όταν πηγαίναμε σε προεκλογικές εκστρατείες. Πόσο συχνά έχω δει το ευγνώμον βλέμμα, τη χαρούμενη ματιά ενός άνδρα στο δρόμο να τον συναντά, ή μια μητέρα να σηκώνει το παιδί της για να του το δείξει, και πόσο συχνά τον έχω δει να σκορπίζει χαρά και ευτυχία παντού όπου τον αναγνώρισαν.

Κρατούσε τις τσέπες του γεμάτες με πακέτα τσιγάρα και ένα νόμισμα ενός ή δύο μάρκων κολλημένο σε κάθε κουτί, έτσι ξεκινούσε τα ταξίδια του. Δεν υπήρχε εργαζόμενο παλικάρι που να συναντούσε στο δρόμο που

να μην έπαιρνε ένα. Έχει έναν φιλικό λόγο για κάθε μητέρα και μια θερμή χειραψία για κάθε παιδί.

Δεν είναι τυχαίο που η γερμανική νεολαία είναι αφοσιωμένη σε αυτόν. Γνωρίζει ότι αυτός ο άνδρας είναι νέος στην καρδιά και ότι η υπόθεση τους βρίσκεται στα καλά του χέρια. Την περασμένη Δευτέρα του Πάσχα καθίσαμε μαζί του στο μικρό εξοχικό του στο Ομπερσάλτσμπεργκ. Μια ομάδα νεαρών πεζοπόρων από το Μπράουναου, τη πόλη που γεννήθηκε, πέρασε για μια επίσκεψη. Και πόσο έκπληκτα έμειναν αυτά τα αγόρια όταν δεν σταμάτησε σε έναν φιλικό χαιρετισμό, όταν ο Καγκελάριος του Ράιχ κάλεσε αυτά τα δεκαπέντε παλικάρια στο σπίτι του, κάθισε μαζί τους στο μεσημεριανό τραπέζι που είχε στρωθεί βιαστικά, και έπρεπε να του πουν για την πατρίδα του, το Μπράουναου.

Ο λαός έχει μια καλό αισθητήριο για τους πραγματικά σπουδαίους. Και τίποτα δεν εντυπωσιάζει τόσο βαθιά τη μάζα όσο όταν ένας άνθρωπος ανήκει πραγματικά στον λαό του. Για ποιον εκτός από τον Χίτλερ θα μπορούσε να ισχύει αυτό: Καθώς επέστρεφε από το Μπερχτεσγκάντεν στο Μόναχο την περασμένη Δευτέρα, οι άνθρωποι σε όλα τα χωριά στέκονταν και του κουνούσαν με το χέρι. Τα παιδιά φώναξαν «Ζήτω η Νίκη!» και πετούσαν μπουκέτα με λουλούδια στο αυτοκίνητο. Τα SA είχαν κλείσει τον δρόμο στο Τροϊνστάιν. Δεν μπορούσε να προχωρήσει ούτε προς τα εμπρός ούτε προς τα πίσω. Με σιγουριά και με βεβαιότητα, ο επικεφαλής των SA πλησίασε το αυτοκίνητο και είπε: «Αρχηγέ μου, ένας παλιός σύντροφος του κόμματος πεθαίνει στο νοσοκομείο και η τελευταία του επιθυμία είναι να ξαναδεί τον Αρχηγό του». Ένα βουνό εργασίας περίμενε στο Μόναχο. Όμως ο Χίτλερ διέταξε το αυτοκίνητο να γυρίσει και κάθισε για μισή ώρα στο νοσοκομείο δίπλα στο κρεβάτι του ετοιμοθάνατου συντρόφου του κόμματος.

Ο αντίπαλος μαρξιστικός Τύπος έχει παρουσιάσει αυτόν τον άνθρωπο ως τύραννο που κυβερνά αλαζονικά τους σατράπες του. Πώς είναι στην πραγματικότητα; Ο καλύτερος φίλος των συντρόφων του. Ένας που έχει ανοιχτή καρδιά και ανθρώπινη κατανόηση για κάθε πόνο και κάθε ανάγκη. Γνωρίζει καλά κάθε συνεργάτη του και δεν συμβαίνει τίποτα στην ιδιωτική ή δημόσια ζωή τους στο οποίο δεν συμμετέχει. Αν τους συμβεί μια κακοτυχία, τους βοηθά να την ξεπεράσουν και χαίρεται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο για τις επιτυχίες τους.

Ποτέ δεν έχω δει σε έναν άνθρωπο δύο κόσμοι να ζουν ο ένας δίπλα στον άλλον όπως μαζί του. Την ημέρα της πυρκαγιάς του Ράιχσταγκ, καθίσαμε μαζί στο σπίτι για δείπνο. Μιλούσαμε και ακούγαμε μουσική. Ο Χίτλερ ήταν πολύ ανθρώπινος ανάμεσα στους ανθρώπους. Είκοσι λεπτά αργότερα στεκόταν πάνω στα φλεγόμενα και καπνιζόμενα ερείπια στα

ερείπια του κτιρίου του Βάλοτ (Ράιχσταγκ) και έδινε τις εντολές του με κοφτή φωνή που οδήγησαν στο καταστροφικό πλήγμα κατά του κομμουνισμού. Και εκείνο το βράδυ κάθισε σε ένα γραφείο σύνταξης και υπαγόρευε άρθρα.

Για όσους δεν γνωρίζουν τον Χίτλερ, φαίνεται θαύμα που εκατομμύρια άνθρωποι τον αγαπούν και του έχουν αφοσιωθεί τόσο πολύ. Για όσους τον γνωρίζουν είναι φυσικό. Το μυστικό της επιτυχίας του βρίσκεται στην απερίγραπτη μαγεία της προσωπικότητάς του. Λατρεύεται και αγαπιέται περισσότερο από εκείνους που είναι πιο στενά συνδεδεμένοι μαζί του. Και όποιος έχει σφίξει μια φορά το χέρι του δίνοντας όρκο πίστης, του αφοσιώνεται ψυχή και σώμα.

Νομίζω ότι απόψε ήταν απαραίτητο να τα πω αυτά· και να ειπωθούν από κάποιον που τον ξέρει πραγματικά και που θα μπορούσε απλά να βρει το θάρρος να ξεπεράσει τα εμπόδια της επιφυλακτικότητας και να μιλήσει για τον Χίτλερ τον άνθρωπο.

Σήμερα έφυγε από τη φασαρία της πρωτεύουσας. Άφησε τα στεφάνια και τους επαίνους στο Βερολίνο. Βρίσκεται κάπου στην αγαπημένη του Βαυαρία, μακριά από τον θόρυβο των δρόμων, για να βρει γαλήνη και ησυχία. Ίσως σε ένα κοντινό δωμάτιο κάποιος να ανοίξει ένα ραδιόφωνο. Εάν ναι, τότε επιτρέψτε μου να απευθυνθώ σε αυτόν και σε όλη τη Γερμανία: Αρχηγέ μου! Εκατομμύρια εκατομμυρίων από τους καλύτερους Γερμανούς σας στέλνουν τις καλύτερες ευχές τους αυτή την ώρα και κρατούν τις καρδιές τους ανοιχτές σε εσάς με ευγνωμοσύνη. Εμείς όμως, οι πιο στενοί σας συνεργάτες και φίλοι, είμαστε μαζεμένοι γύρω σας με λατρεία και αγάπη. Ξέρουμε πόσο λίγο σας αρέσει αυτή η στιγμή που σας δίνουν δάφνες. Αλλά ένα πράγμα πρέπει να ειπωθεί για μια φορά: Ανυψώσατε τη Γερμανία από τη βαθύτερη ντροπή της στην τιμή και την αξιοπρέπεια. Σήμερα θα πρέπει να ξέρετε ότι πίσω σας, και αν χρειαστεί μπροστά σας, στέκεται μια ενωμένη και αποφασιστική ομάδα μαχητών που είναι πάντα έτοιμη να τα δώσει όλα για εσάς και την ιδέα σας. Στα γενέθλιά σας, ευχόμαστε σε εσάς και σε εμάς η μοίρα να σας διαφυλάξει για την πατρίδα για πολλές ακόμη δεκαετίες και να παραμείνετε πάντα ο καλύτερος φίλος και σύντροφός μας. Αυτή είναι η ευχή των συμπολεμιστών σας και των φίλων σας για τα γενέθλιά σας. Απλώνουμε τα χέρια μας προς το μέρος σας και ορκιζόμαστε ότι θα είστε πάντα αυτό που είστε για εμάς σήμερα:

Ο Χίτλερ μας!